

ODLOMEK BOŽJE BESEDE

Lk 23,13–25 Jezusa obsodijo na smrt

- **KORAKI** metode Figulus:
 1. MOLITEV K SVETEMU DUHU
 2. BRANJE ODLOMKA (počasi, tako da lahko spremljamo dogajanje),
 3. OBNOVA BESEDILA (s preprostimi besedami obnovimo slišani odlomek),
 4. PREMIŠLJEVANJE OZ. MEDITACIJA (ob vprašanjih kot otroci, ki vedoželjno sprašujejo Boga; ko utihnejo naša vprašanja, se učimo prepoznavati vzgibe Svetega Duha),
 5. TIHA MOLITEV (obrnemo se k Jezusu in mu v tišini, v srcu izpovemo kratko molitev – to, kar smo na podlagi besedila odkrili, kar nas čudi, veseli ...),
 6. PODELITEV Z DRUGIMI ČLANI SKUPINE (svoja spoznanja – kolikor kdo želi – delimo z drugimi),
 7. GLASNA MOLITEV (na podlagi spoznanj in prošenj se obrnemo k Bogu),
 8. MOLIMO DRUG ZA DRUGEGA (dragocena molitev, ki se odpre iz izkušnje živega srečanja z Gospodom).
- Povabljeni smo, da preberemo in premišljujemo odlomek Božje besede **sami, skupaj z domačimi** (sozakonci, otroci ...) ali **znotraj družin**, kar je zelo dobrodošlo. Bistveno je, da si ob Božji besedi podelimo to, kar doživljamo – da Božja beseda spodbudi pogovor in povezanost med nami, hkrati pa nam da moč za življenje in omogoča bližino Boga, ki nam je zelo blizu.
- Po branju besedila skušajmo najprej odgovoriti na vprašanja in podati svoja razmišljanja, šele nato prebrati **komentarje**. Ti so bogati, saj je dogajanje ob Jezusovem trpljenju temeljito popisano in opisano. Komentarji so namenjeni za pomoč, niso obveza, zato preberemo toliko, kolikor moremo in želimo. Kdor želi, pa je lepo povabljen, da tudi kaj napiše, podeli svoje misli, doživljanja ...
- Povabljeni smo k povezanosti v **molitvi** – drug za drugega, za družine, župnijo ... Hvala.
- **VPRAŠANJA** za pomoč pri meditaciji

Priporočim/o se Svetemu Duhu. S pomočjo domišljije kratko pogledam/o kraj dogodka. Z očmi domišljije gledam osebe, s sluhom sprejemam, kar govorijo, s tipom se dotaknem ... Gledam Jezusa in množico, ki ga obsodi ter Baraba, ki dobi življenje v zameno za Jezusovo smrt ...

Gledam sebe, kako sem navzoč/a v dogodku kot udeleženec/ka. O vsem, kar sem prebral/a in kar se me je dotaknilo, premišljam. Opazujem, kje in kako se dotika mojih misli, občutij, konkretnega življenja, kako razodeva Gospodovo obličje ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

1. Kako to, da Pilat kaznuje Jezusa, kljub temu, da pravi, da na njem ne najde nobene krivde?
2. Množica, ki je bila mnogokrat deležna Jezusovih čudežev, nahujskana kar naprej vpije: »Križaj, križaj ga!« Ali se tudi jaz/mi kdaj najdem/o v tej množici?
3. Baraba, ki je bil vržen v ječo zaradi upora in umora, dobi življenje v zameno za smrt nedolžnega. Jezus da življenje zanj, zame, za vse. Kako doživljam/o Jezusa v času sedanje preizkušnje, v kateri se je znašel svet in tudi jaz/mi? Kaj mi/nam Bog govori skozi vse, kar doživljamo?
4. Bistveno sporočilo odlomka.

France Rozman: »Razloženi evangeliji«

Za Lukov zapis **Jezusovega sodnega postopka pred Pilatom** je značilno Pilatovo prizadevanje, da bi Jezusa oprostil. Kar štirikrat je izjavil med sodnim postopkom, da je Jezus nedolžen. Prvič po zaslišanju obtožbe, da je judovski kralj. Takrat je dejal: »Nobene krivde ne najdem na tem človeku.« Drugič po tem, ko je Herod poslal Jezusa nazaj k Pilatu. Takrat je Pilat dejal velikim duhovnikom, narodnim voditeljem in ljudstvu: »Vpričo vas sem ga zaslišal in nisem našel na njem nobene krivde.« Tretjič, ko se je skliceval na Herodovo ravnanje: »Poglejte, nič takega ni storil, da bi zaslužil smrt.« In četrtič, po tistem, ko so ljudje zahtevali, naj jim izpusti Baraba, Jezusa pa križa: »Nič smrti vrednega nisem našel na njem.« Poleg tega se je trikrat poslužil dejanj, da bi oprostil Jezusa: Jezusa je posla k Herodu, ljudstvu je dal na voljo, naj se odloči med Jezusom in Barabo in dvakrat je nameraval dati Jezusa pretepesti, da bi se jim pretepeni zasmilil in bi odstopil od zahteve po smrtni kazni, čeprav Luka bičanja samega pozneje ne omenja.

Vse še močneje kaže na **Pilatovo nedoslednost in nemožatost**. Ni bil dovolj odločen in ni ravnal v skladu s svojim prepričanjem glede Jezusove nedolžnosti in ne dovolj močan, da bi svoje prepričanje tudi uveljavil. Pilat je omahljivec in slabič, odločitev, da bo dal Jezusa pretepesti, pa krivična in ponižujoča za Jezusa. Čemu naj ga da pretepesti, če pa je bil prepričan, da je Jezus nedolžen? Njegovo ravnanje je bilo v nasprotju z rimskim pravom, a skladno z njegovim omahljivim značajem.

Po Lukovem pripovedovanju je ljudstvo samo zahtevalo, naj mu izpusti Baraba. Te možnosti jim ni ponudil Pilat. Morda je Luka zato ne omenja, ker samo on pravi na začetku, da jim je moral ob vsakem prazniku nekoga izpustiti (v. 17), čeprav teh besed nimajo vse tekstne priče in so zato sporne. Pilatovo ukrepanje je treba dopolniti z Matejevim evangelijem, kjer evangelist navaja Pilatovo vprašanje: »Katerega hočete, da vam izpustim?« (27,17). Čeprav je bil Baraba zaradi upora v mestu in zaradi uboja v ječi, se je ljudstvo odločilo, da mu izpusti Baraba, Jezusa pa križa. Niti Luka niti kak drug evangelist ne omenja Pilatove izrecne smrtno obsodbe. Ta je vključena v Pilatovi odločitvi, da ga je izročil njihovi volji (Rozman 1995, 617).

France Rozman: »Velika noč«

Ko so privedli Jezusa od Heroda k Pilatu, je ta sklical velike duhovnike, narodne voditelje in ljudstvo ter jim rekel: »*Pripeljali ste mi tega človeka, češ da hujska ljudstvo, jaz pa sem ga vpričo vas zaslišal in nisem našel na njem nobene krivde v stvareh, zaradi katerih ga tožite. Tudi Herod je ni našel, ker ga je poslal nazaj k nam. pogledjte, nič takega ni storil, da bi si zaslužil smrt. Dal ga bom pretepesti in ga nato izpustil.*« (Lk 23,14–15)

Pilat je s tem odkrito priznal, da je **Jezus nedolžen**, zato je bila njegova odločitev, da ga bo dal pretepesti, krivična in za Jezusa ponižujoča. Čemu ga bo dal pretepesti, če pa je prepričan, da je nedolžen? Njegovo ukrepanje je bilo v nasprotju z rimskim pravilom, a skladno z njegovim omahljivim značajem. Znašel se je v še bolj kritičnem položaju, v kakršnem je bil, preden je poslal Jezusa k Herodu. Takrat je bil prepričan, da se bo zadeve rešil, zdaj pa se še z večjo ostrino postavlja predenj. Kako naj ga obsodi na smrt, če pa je prepričan, da je nedolžen, množica pa vedno huje pritiska nanj. Znašel se je med kladivom in nakovalom.

Kot odrešujoča se mu je ponudila priložnost, da ga za praznik pomilosti. V Svetem pismu ni nikjer izpričana navada, da bi za praznik – mišljena je pasha, ki je bila praznik vseh praznikov – oblastniki pomilostili zapornike. Evangeliji jo omenjajo samo v Jezusovem primeru. Zdi se, da izhaja iz dobe Makabejcev, ali pa so jo uvedli Rimljani. Tako mislimo zato, ker potrjujejo verodostojnost njihovih poročil podobni primeri iz tiste dobe. V nekem egiptovskem papirusu iz l. 85 po Kristusu beremo, da je Septimus Vegetus, rimski prefekt v Egiptu, glede nekega Fibiona, ki je zaslužil kazen bičanja, odločil, da bo na željo ljudstva izpuščen. Takrat je bil v jeruzalemski ječi zloglasni jetnik **Baraba**. Ime pomeni **očetov sin**, ali kakor misli Hieronim, **učiteljev sin**. Vendar je Baraba priimek. Mož je imel tudi osebno ime. V Matejevem evangeliju je ob priimku Baraba

ime Jezus. Če mu je bilo res tako ime, potem sta se srečala pred sodnikom Pilatom dva Jezusa: Jezus iz Nazareta in Jezus s priimkom Baraba.

Marko pravi, da je bil Baraba upornik in morilec (15,7). Janez pa, da je bil razbojnik (18,40). Bil je najbrž eden tistih skrajnežev, ki so pričakovali političnega Mesijo in netili upore proti Rimljanom, tako da je tudi tekla kri (Apd 5,37). Pilat je pričakoval, da se bo ljudstvo ob izbiri Jezus ali Baraba odločilo za Jezusa. Razmere so mu bile namreč dobro znane. Vedel je, da so narodni voditelji izdali Jezusa iz sovraštva in nevoščljivosti, zato se je z vprašanjem obrnil na ljudstvo, ne pa na povzročitelje sodnega postopka. Narodni voditelji so bili zelo ljubosumni na Jezusa, ker je njegov ugled čedalje bolj rasel. Judje pa so bili že po naravi nagnjeni k ljubosumnosti, o čemer veliko govori tudi apostol Pavel (Rim 1,29; Gal 5,21; Flp 1,15).

Toda Pilatu ni uspelo. Z izbiro je samo pokazal svojo omahljivost. Namesto, da bi sam razsodil in Jezusa oprostil, ker je bil prepričan, da je nedolžen, se je s tožitelji pogajal. Njegovo omahljivost so Judje hitro izrabili. Zahtevali so, naj izpusti Baraba. Med tem, ko se je ljudstvo odločalo, je žena Pilatu poslala sporočilo,¹ naj nima nič s tem pravičnim, kajti tisto noč je v sanjah veliko trpela zaradi njega. Rimljani so na sanje veliko dali. Njene sanje so bile lahko naravna posledica razburljivih dogodkov tiste dni. Vse mesto je govorilo o Jezusu, zato ni čudno, da je glas o tem pravičnem prišel tudi na uho Pilatove žene. Pilat se je lahko spomnil na to, kako bi bil Julij Cezar lahko ušel nasilni smrti, če bi poslušal svojo ženo Kalpurnijo, ki ga je videla zadnjo noč pred umorom v sanjah ranjenega in ga zelo prosila, naj ne hodi zdoma. Pilatova žena Jezusa niti ne brani nit ne zagovarja, ampak samo želi, da se njen mož ne bi osramotil ob njem. Če pravi, da je bil Jezus pravičen, pojmuje to krepost v smislu menjalne pravičnosti, tako kot so jo poimenovali Grki, in ne tako kot so jo pojmovali Judje, zlasti Matej. Najbrž je veliko slišala o Jezusu, zato je imela vtis, da je dober človek, da je poštenjak; prav to pa je pomenilo pri Grkih beseda pravičen; pri Mateju pa pomeni človeka, ki je do kraja predan Bogu.

Poznejši ne navdihnjeni spisi (apokrifi) poročajo, da je bilo Pilatovi ženi ime Prokula (Procula) in da je pozneje postala kristjana. Tako je mislil tudi Origen, čeprav zanesljivih dokumentov o tem ni. Grška in rimska Cerkev jo imata za svetnico. Ko je Pilat razmišljal o ženinem nasvetu, so člani velikega zbora s podkupovanjem, obljubami in grožnjami pregovorili množico, da se je odločila za Baraba, kajti ljudje so o izbiri najbrž sprva zelo omahovali. Matej zelo neposredno in dramatično opisuje Pilatov razgovor z množico. Pilat je jasno postavil dve vprašanji: Koga naj izpusti? In če izpusti Baraba, kaj naj stori z Jezusom? Matej vse opiše tako, da ne vali odgovornosti na množico, temveč na velike duhovnike in starešine.

Ko se je množica, ki tukaj predstavlja vse judovsko ljudstvo odločila za Baraba, je zavrgla Jezusa. Še vedno pa ostaja vprašanje, kako da je za Jezusa zahtevala naj bo križan. Zanj bi kvečjemu zahtevala, naj bo kamnan. Če je zahtevala isto smrtno kazen, za kakršno se je izrekel veliki zbor, potem so morali člani velikega zbora namigniti množici, kakšno kazen naj zahteva. Geslo »križan naj bo«, prihaja od Kajfe in njegovih privržencev. Ljudstvo samo od sebe ne bi zahtevalo križanja.

Pilat je bil zdaj razburjen in je nervozno vprašal: »Kaj je vendar hudega storil?« Vprašanje naj bi v ljudeh prebudilo vest. Stvar vendar ni tako preprosta, saj brez pravega vzroka zahtevajo smrtno kazen. Vendar na množico ni bilo mogoče več računati. Postala je kakor podivjana zver in željna krvi, kar je pokazala zlasti takrat, ko je Pilat pokazal na Jezusa z besedami: »Poglejte, to je človek!« Ko je Pilat videl, da nič ne opravi, se je vpričo ljudstva umil roke ter rekel: »Nedolžen sem pri krvi tega človeka. Vi glejte!« (Mt 27,24) Pilat je najbrž poznal pomen judovske navade, čeprav poganom na splošno ni bila znana. V stiski je tudi sam naredil to, kar so naredili Judje, kadar so hoteli odvrniti od sebe sum za nepojasnen uboj. »Če se najde na polju ubit človek, naj vse starešine mesta, ki so ubitemu najbližji, umijejo roke nad junico, ki so ji zlomili tilnik v potoku. Potem naj spregovore: ›Naše roke niso prelivale krvi in naše oči niso tega videle.‹ (5Mz 21,6) S takšnim

¹ »Ko pa je sedel na sodnem stolu, mu je njegova žena poslala sporočilo: Nič ne imej s tem pravičnim, kajti danes sem v sanjah veliko trpela zaradi njega.« (Mt 27,19)

umivanjem so bližnji prebivalci kraja, kjer so našli ubitega, odvrnili od sebe sum, da bi bili vpleteni v prelivanje krvi. Z njim so izpričali svojo nedolžnost pri nepojasnjenem uboju. Ker je Pilat to navado poznal, je z umivanjem rok simbolično izjavil, da je nedolžen pri Jezusovi smrti. S tem je hotel odvrniti od sebe škodljivo moč prelite krvi, Jezusovo usmrtitev je namreč imel za nepošteno in krivično.

Ljudstvo pa je reklo: »Njegova kri na nas in na naše otroke!« (Mt 27,25) Tudi ta izjava ni nekaj novega, temveč le ena od mnogih starozaveznih izjav, s katero je ta, ki je to izrekel, zavrnil krivdo za prelito kri drugega in s tem tudi vse posledice prelite krvi. Z njo je ljudstvo prevzelo od Pilata odgovornost za Jezusovo smrt nase. Izjava pomeni isto, kot če bi kdo preklel sam sebe. Vendar Matej, ki je edini od evangelistov zapisal, s tem noče reči, da je judovsko ljudstvo dejansko odgovorno za Jezusovo smrt. Ljudstvo in tudi narodni voditelji so bili tako zaslepljeni, da se niso zavedali, zoper koga so se zarotili. Zaslepljenost pa zmanjšuje razsodnost in s tem tudi odgovornost. Matej je s tem prej hotel reči, da so narodni voditelji tako preslepili ljudstvo, da je bilo celo prepričano, da bo storilo dobro delo, če bo zahtevalo za Jezusa smrt. Zato je zgrešen vsak antisemitizem, ki se opira na to izjavo. Nekateri hočejo opravičiti ljudstvo tudi tako, da imajo izjavo za nepristno. Vendar je to nesmisel, ker jo najdemo v vseh tekstnih pričah Matejevega evangelija, in tudi zato, ker je sklicevanje na tekstno nezanesljivost pri težko razumljivih resnicah ali dogodkih najslabša razlaga letih. Judovski učenjak Jožef Klausner pravi, da je bil tokrat za vse odgovoren Pilat. Ko je Pilat dal Barabi svobodo, je za Jezusa določil disciplinsko kazen, bičanje. Medtem ko Luka (23,16) samo omenja Pilatovo namero, da bo dal Jezusa pretepsti, in pozneje ne pove, ali je to namero uresničil ali ne, Marko in Matej vsaj z besedo omenjata bičanje. Edino Janez posveča bičanju cel stavek, noben evangelist pa bičanja nazorno ne opisuje. Tako ga prikaže samo poznejši nenavdihnjen Evangelij nazarejcev, ki o bičanju pripoveduje tako, da pokaže, kako se je v bičanju izražalo sovraštvo do Jezusa. Judje so podkupili štiri vojake, ki so tako kruto bičali Jezusa, da mu je tekla kri po vsem telesu (Rozman 1991, 79–84)

Silvano Fausti: »Skupnost bere Lukov evangelij«

Ta odlomek nam pripoveduje o veliki izmenjavi: veliki duhovniki, voditelji in ljudstvo hočejo hudodelčevo življenje zamenjati s smrtjo pravičnega. Umor Boga je rešitev človeka. V odlomku se šestkrat pojavi beseda: »osvoboditi« oziroma »izpustiti«. Naša svoboda stane Jezusovo izročitev. Pilat kar trikrat poudari Jezusovo nedolžnost. Tega ne stori le zato, da ne bi dal Rimljanom povoda za preganjanje kristjanov kot političnih zločincev, temveč predvsem zato, da bi bilo jasno, da je bil Jezus križan zgolj zaradi tega, ker je »svet in pravičen«. Če bi bil umorjen zato, ker bi bil brezbožen in krivičen, ne bi bil začetnik življenja (Apd 3,15) in nas ne bi osvobodil.

Jezus, ki ga sodijo in zavržejo vsi, se nam prikaže v popolni samoti, ki je edinstvena in božanska. Vsi so proti njemu in vpijejo: »Križaj ga!« Jezus pa je solidaren z zlom vseh. »Glejte, človek!« (Jn 19,5). Ampak tudi: »Glejte, Bog!« Ta resnični človek, ki je svoboden in zmožen ljubiti do te točke, je Sin Najvišjega, usmiljen, kakor je usmiljen Oče. Glede na to, da je Očetova popolna ikona, je prišel vrnit bratom njihovo izgubljeno obličje. Ta odlomek ima pomembno teološko vlogo: pojasni, kdo in zakaj je obsodil Jezusa, poleg tega pa razloži rezultat ter pomen njegove smrti.

Kdo je obsodil Jezusa? Vsi, pri čemer ni nihče izključen. Vsi so grešili in so brez Božje slave (Rim 3,23). Vsakdo je posodil svojo roko satanu, resničnemu storilcu Jezusove smrti. To je dokončni boj med oblastjo teme – to je njena ura – in Gospodom luči.

Zakaj smo ga obsodili? Zgolj zato, ker je Božji Sin in ni storil nič slabega. Je svet in pravičen, edini sveti in edini pravični. Zaradi greha je dobro predmet zavisti in nevoščljivosti, namesto da bi bilo razlog zahvale. Prav po hudičevi nevoščljivosti je smrt stopila v svet (Mdr 2,24) in prav iz zavisti je bil Sin človekov izročen smrti (Mr 15,10). Jezus, ki ga naša hudobija obsodi kot dobrega, vzame naše zlo nase in ga nosi na sebi, ko gre na križ: »Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične.« (1Pt 3,18) »Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les.« (1Pt 2,24) »Kristus pa nas je odkupil od prekletstva

postave tako, da je za nas postal prekletstvo.« (Gal 3,13) »Njega, ki ni poznal greha, je Bog storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.« (2 Kor 5,21)

Kaj dobimo mi od te obsodbe? Opravičenje naših grehov – »pashalna pomilostitev«, ki nam da nezasluženo življenje namesto zaslužene smrti. Baraba je prvi primer te pomilostitve. Sveti in pravični umre namesto krivičnega grešnika.

Kaj pomeni njegova smrt? To je seveda odrešenijska smrt Jahvejevega služabnika. On da življenje za nas tako, da vzame nase našo smrt. To je »nadomestna« smrt, ki je namesto naše. Sveti in pravični, ki je bil prištet med hudodelce (22,37; Iz 53,12) in ki pusti, da ga krivično ubijejo, razkriva samo Božjo skrivnost: ljubezen, ki pusti, da jo obsodijo na našo kazen, da bi bila z nami. Tu izvrši Bog še močnejše dejanje, kot je bilo dejanje stvarjenja: iz žrela smrti iztrga svojo izgubljeno stvaritev. To je pashalna noč, v kateri je ubit prvorojeni Sin in osvobojeno suženjsko ljudstvo.

- **Pilat je sklical velike duhovnike, voditelje in ljudstvo.** ... Zdaj stopi na sceno tudi ljudstvo, ki je bilo prej naklonjeno Jezusu in je stalo na njegovi strani (prim. 19,48; 20,6.19.26.45; 21,38). Jezus umre zaradi greha vseh, ki hočejo njegovo obsodbo.
- **»Pripeljali ste mi tega človeka, češ, da zavaja ljudstvo, jaz pa sem ga vpričo vas zaslišal, nisem našel na njem nobene krivde.«** ... Pilat bo v teh zaporednih stavkih Jezusa kar trikrat razglasil za nedolžnega vpričo vseh. Jezus bo ubit le zaradi svojega pričevanja resnice. Veliki duhovniki ga obsodijo kot Božjega sina (svetega), politiki pa kot kralja (pravičnega), med tem ko se bo ljudstvo združilo in vpilo: »Križaj ga!« Zato bo Peter lahko rekel ljudstvu: »Vi ste svetega in pravičnega zavržli in si izprosili pomilostitev ubijalca, začetnika življenja pa ste ubili« (Apd 3,14–15).
- **»Kaznoval ga bom torej in osvobodil.«** ... Pilat se je odločil, da ga osvobodi. To je poudarjeno kar trikrat (prim. tudi Apd 3,13). Toda zakaj ga hoče kaznovati, če je pravičen? V tem je skrivnost! On je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd (Iz 53,5). S kaznovanjem, o katerem govori Pilat, je mišljeno bičanje: kruto mučenje, ki lahko povzroči tudi smrt.
- **Ob prazniku pa jim je moral enega osvoboditi** ... Na dan pashe je moral oblastnik osvoboditi enega zapornika v spomin na osvoboditev izpod egiptovske sužnosti. Ta »nekdo«, ki je na dan pashe pomiloščen zaradi krvi nedolžnega jagnjeta, je podoba vseh. Vsi smo namreč v njegovem položaju.
- **Tedaj so vsi hkrati zavpili** ... V tem skupnem zavpitu je vsak poklican, da sliši svoj lasten glas. »Proč s tem! Osvobodi nam Baraba!« Vsi hočejo spraviti s poti začetnika življenja in zahtevajo pomilostitev nesrečnika. Hočejo obsodbo prvega in svobodo Baraba. Pravičnež umre zaradi krivičneža. To je zamenjava, ki nam prinese rešitev.
- **Ta je bil namreč vržen v ječo zaradi upora, ki je nastal v mestu, in zaradi umora.** ... Baraba (**Baraba = očetov sin**, ime, ki so ga dajali nikogaršnjim otrokom, najdenčkom) je v zaporu in čaka na izvršitev smrtne kazni kot upornik in morilec. Je dvojček vsakega človeka, ki je zaradi greha nikogaršnji sin in nikogaršnji brat, zaprt za vse življenje vklenjen v strah pred smrtjo ter čakajoč na izvršitev smrtne kazni, do katere bo prej ali slej prišlo. Baraba predstavlja človeški položaj, ki je skupen vsem ljudem.
- **Pilat jih je znova nagovoril, ker je hotel osvoboditi Jezusa.** ... Oblast, tudi takrat, ko hoče narediti dobro, nima te svobode, da bi to dobro tudi dejansko naredila.

- **Oni pa so kar naprej vpili: »Križaj, križaj ga!«** ... To vpitje je glas vseh. Tudi naš glas. Je tako rekoč prošnja, da bi bil Jezus križan. Križ, morišče upornega sužnja bo njegov prestol. To vpitje ljudstva je glasno odobravanje, ki Jezusa posadi na prestol. »Kajti obešenec je preklet od Boga!« (5Mz 21,23) oziroma »Preklet je vsak, kdor visi na lesu« (Gal 3,13). Na lesu bo visel blagoslovljeni sad, od katerega prihaja vsak dar.
- **Še tretjič jih je vprašal: »Kaj je vendar hudega storil?«** ... Pilat Jezusa še tretjič razglasi za nedolžnega. Jezus je obsojen ravno zato, ker ni storil nič hudega. V nasprotnem primeru – če Jezus ne bi bil nedolžen ali ne bi bil obsojen – ne bi prišla k nam rešitev. Kdor dela zlo, povzroča, da to zlo nosijo drugi. Le tisti, ki ne dela zla, je zmožen nositi zlo drugih.
- **Ničesar, kar bi zaslužilo smrt, nisem našel na njem; kaznoval ga bom torej in osvobodil.** ... Luka ne opiše bičanja. Na bičanje le dvakrat namigne z glagolom »kaznovati«.
- **Oni pa so še vedno na ves glas kričali in zahtevali, naj ga križa.** ... To je že tretje vpitje množice. Pri prvem vpitju je množica zahtevala smrt sina in osvoboditev Baraba. Pri drugem je zahtevala Sinov križ, kar je logična posledica osvoboditve hudodelca. Zdaj pa je z njenim čedalje glasnejšim vpitjem poudarjena zahteva po Jezusovi smrti.
- **Pilat je razsodil, naj se izpolni njihova zahteva.** ... Jezusovo obsodbo na koncu potrди Pilat. To obsodbo hočejo tisti, ki ne morejo odločati o njej, nazadnje pa o njej odloči tisti, ki je pravzaprav noče sprejeti. Zlo je ušlo z vajeti vsem, ki so se združili zoper Kristusa.
- **Osvobodil je tistega, ki je bil vržen v ječo zaradi upora in umora in so ga zahtevali.** ... Baraba je »pomiloščen«. To je pashalna pomilostitev: Očetov Sin zavzame mesto nikogaršnjega sina, nikogaršnji sin pa postane svoboden in Očetov sin. Ta pomilostitev, dodeljena vsakemu človeku, je sad njegove smrti za nas grešnike: »Kazen za naš mir (kazen, ki nam daje odrešenje je padla nanj Iz 53,5). »Bili smo odkupljeni za visoko ceno«, in sicer »dragoceno krvjo Kristusa brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta (1 Kor 6,20; 7,23; 1 Pt 1,19).
- **Jezusa pa je izročil** ... V dejanju Pilata, ki izroči Jezusa, je Jezus sam, ki se izroči smrti zaradi naših grehov (Iz 53,12).
- **njihovi volji.** ... Jezus je molil, da bi bila izpolnjena Očetova volja (22,42). Naša volja, volja pokvarjenih sinov, bo, ne da bi to hotela, izvrševalka načrta odrešenja, ki ga ima Bog za nas. Zlo bo tako zgolj uresničevalo dobro, ki ga je on s svojo roko in v svojem sklepu oz. s svojo voljo naprej določil (Apd 4,28) (Fausti 2012, 767–770).

Literatura:

- Rozman, France. 1991. *Velika noč: po priče vanju evangelijev*, Ljubljana: DZS, str. 79–83.
- Rozman, France. 1995. *Razloženi evangeliji*, Ljubljana: DZS, str. 616–617.
- Fausti, Silvano. 2012. *Skupnost bere Lukov evangelij*, Mohorjeva družba Celje, str. 767–770.